

senzilla en un antic balneari són objecte, doncs, d'un emotiu homenatge cantat.

Des de la regidoria de Cultura i Patri-

del Prat llueix, en canvi, una escala de caragol que és una construcció pètria impecable, mentre que al seu voltant s'ha descobert tot un entramat emmu-

S'estrenarà el 30 d'abril a les 22.30 h i tindrà una segona sessió diumenge, dia 1 de maig, a les 18 h. Serà en el marc de les Jornades del Patrimoni

Onofre (dinamitada per l'ús de l'argila del terreny que ocorre a Soldevila (bombardejada durant la Guerra Civil més incivil).

DE NORD A SUD

Més sobre els diaris de Ricard Salvat

M'arriba el primer volum memorialístic de Ricard Salvat, *Diaris* (1962-1968), d'una sèrie de deu que aniran publicant les edicions de la Universitat de Barcelona, una iniciativa magnífica que compta amb la col·laboració de la Fundació Ricard Salvat (forjada per la família, amics i crítics teatrals), la Universitat Autònoma de Barcelona i la mateixa UB.

L'amistat amb Francesc Foguet, professor a Bellaterra, un dels autors del pròleg (l'altre és Manuel Molins), i la generositat de Jordi Homs, cap de difusió i premsa de les publicacions de la UB, m'han permès disposar d'aquest primer i preuat volum memorial de qui fou mestre d'arts escèniques, el tortosí Ricard Salvat (1934-2009), a qui vaig tenir el gust de tractar uns anys abans de la seva mort i de qui vaig publicar un retrat en el segon volum d'*Homenots del Sud* (Ed. Arola, Tarragona, 2004).

El cas és que, havent aparegut en aquest setmanari l'article del meu estimat amic rapitenc Eduard Sánchez (11 de març del 2016) sobre Ricard Salvat i Arbó. Tants anys després, m'ha semblat oportú insistir en la importància capital d'aquests textos per comprendre millor -com es diu al pròleg- "la persona, l'obra i les circumstàncies d'un personatge de gran vàlua, més enllà de les distorsions o fins i tot de les misèries de l'home de cada dia, que mai no va

deixar de lluitar per aconseguir allò en què creia i somiava: una nova Catalunya fondejada en l'escena renovada del món".

Em sembla molt exacta aquesta apreciació. I és que Salvat, viatger il·lustrat de la cultura europea del segle XX, va ser un home d'idees avançades en un món com el català i l'espanyol que, en els anys 60, malgrat l'inicial obertura turística (feta, sobretot, pel que suposava d'entrada de divises), continuava tancat pel que fa als seus creadors de l'interior, que havien de sortir a oxigenar-se si no volien quedar presoners de l'Espanya de "*toros y pandereta*" amb què s'atreia els europeus de nord enllà.

És el que va fer Salvat, movent-se tan bé per tot arreu que no semblava que vènia d'aquí. Aquesta llibertat d'acció i de pensament, tenint en compte les rigideses oficials i les que tenien els partits, lògiques en temps clandestins, va donar a la seva personalitat un aire d'home independent, crític i rebel que, al cap dels anys, alguns sectors, també i sobretot a Catalunya, van recorda-li a manera de "passar comptes" amb algú que s'ha pres massa llibertats.

Aquest primer volum dels seus diaris, que abracen el llarg període del 1962 al 2009, va ser presentat fa uns dies, significativament, al Teatre Nacional de Catalunya, a Barcelona, que justament era l'equipament cultural que Salvat somiava molt abans que el país

Xavier Garcia

Escriptor

assolís la democràcia. Serà interessant de llegir, en els pròxims volums que es publiquin, la travessia del desert que ell mateix va haver de passar quan les institucions i persones polítiques de la democràcia naixent van prescindir de la seva figura.

És el que es va anomenar "el cas Salvat". El país va tenir, certament, altres "casos", potser perquè Catalunya, tant per al bo com per al pitjor, ja és un "cas" en ella mateixa. Justament per això és molt recomanable acostar-se a aquests papers que mostren com va forjar-se l'amplitud dels seus criteris polítics i teatrals, els seus contactes amb tothom que tingués alguna cosa a dir (d'Espriu a Piscator i tants d'altres) i, en fi, la seva voluntat de construir comunitats teatrals, com va fer magistralment, a partir del 1960, amb l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, on van formar-se centenars d'actors i actrius, com Enric Majó i Carme Sansa, que van participar en la presentació del primer volum al Teatre Nacional, i on van estrenar-se les grans obres d'Espriu.

Del

L'any 2013 va començar l'adopció (TTIP) amb l'objectiu d'afirmar i la Unió Europea per tindre-hi està sota la direcció de múltiples que pressionen els seus governs.

Afecta directament a tots els àmbits: alimentari i fitosanitari, energia, nostra i que els productes comercialitzats. La cadena de producció de la nostra. Per exemple, dels polítics creixement. Quan arriben al corrosiu, i ho fan per combatre les xiccions. Així com els fitosanitaris que produeixen residus i danys.

Però un dels grans problemes de la UE sobre aliments i fitosanitaris mita les autoritzacions d'organismes la utilització de l'àcid peroxidant bar a un acord és la clàusula de no per lluitar contra la crisi financera den utilitzar per desafiar les demandes ciutadans i el medi ambient. Titelles d'aquestes empreses a

Està molt clar que s'ha d'accelerar de legislar el tema dels contaminants de que els aliments han de revisar en totes les seues etapes, pant que hem de treballar és a casa nostra té OMG amb el

FE D'ERRADES

A la pàgina 12 del número 100 de *co Mayor Zaragoza i Tortosa*, del 1987 i 1998 i no pas secretariament. En el mateix número, correcte, ja que aquest article és, ment, a la portada del número 100, protagonitzat per Jan Vilhelmsen i Virgili. Estudia un gra